

Mestárségedek

(fogalkozás + "Lanczés")

Lanczés - in Radak
Lanczés dala

(~~inoproszektu~~)

III. pld.

Ha ja lelem, sárga lelem, maj megaranyszik!
Elvetettem a lenemet feléből,
Ha ja lelem, sárga lelem ^{maj} megaranyszik.
Eláztattam a lenemet feléből,
Ha ja lelem, sárga lelem maj megaranyszik.
Kiköltöttem a lenemet feléből,
Ha ja lelem, sárga lelem maj megaranyszik.
Elzupáltam a lenemet feléből,
Ha ja lelem, sárga lelem maj megaranyszik.
Eltilliltam a lenemet feléből,
ha ja lelem, sárga lelem maj megaranyszik.
Mégfonyattam a lenemet feléből,
Ha ja lelem, sárga lelem maj megaranyszik.

Karád, Horváthné, Kreka Magda, 1889.

Rongyász-legény utcahosszat kiabál,
Minden ajtón, kiskapuba meg-megáll,
Fujja sipját, árijára fujja ki,
Falugyöngye, barna kislány, gyere ki!
Barna kislány kapuba megy sietve,
Itt a rongyom, mit ad érte cserébe?
Haj, dunáris-gyöngyöm izz van, hogyha köll,
Annyit még a szivárvány sem hozhat föl.

Lad, Szép Józsefné, 1905.

/takács-dal/

Megy a takács az utcába,
Lotyog a tej a hasána,
Hej, takács odavagy,
Rémitő csoda vagy.

Mama rétes, holnap is,
Holnapután semmi sincs.

Száll a kender komámasszon,
Szála vászna sógorasszon,
Kőszál, kőcfonál,
De én azért szűjök ám!

Karád, Horváthné, Kreka Magda, 1886.

/kovács-dalok/

Kovácslegény de szennyes a köténye,
Nincs babája ki kimossa fehérre?
Adja ide, kimosom én fehérre, tiszta fehérre!
Leszek én még magának szeretője.

Csurgó, Borbély Teréz, 1913

Egy szem kökény, két szem kökény,
Tátottszájú kovácslegény,
Rózsa, rózsagyöngy, ikervári,
Komáromi, radnai, gersei
Barna kislány, gyere ki!

Buzsák, Horváth Ferencné, 1906.

/suszter-dalok/

Én májszterom nem dolgozom,
Inkább felázlim hordozom,
Felázli-szik a kezembe,
Ugy sétálok a ligetbe.

Én faterom nem dolgozom,
Inkább fejázzlim hordozom,
Felázzli-szij a kezembe,
Igy sétálok a ligetbe.

Herberg-fater gyujts világot,
Van-e kökényszemű lányod?
Ha nincs kökényszemű lányod,
Alugyon el a világod.

Kaposvár, Fehér Lajosné, nebrek Vilma, 1905.

Sirhat az az édesanya,
Kinek suszter lett a fia,
Mert nem tudja, mej órába
Esik a csirizes tálba.

Suszterlegény a babám,
Ha megölel, csirizel lesz a ruhám,
Suszterlegény, kaptafa,
Csirizes a keze-lába, ruhája.

Gelencsér Sándor/1896/énekelte Varga Sándornak, Nagyberkiben.

Egész éjjel fujdogál a szél,
Ázik a szegény suszterlegény,
Egész éjjel menyecskékhez jár,
Nappal meg a pándli mellett szindi-szundikál.

Értény, Ágyik Jánosné, 193.

Én meiszterem nem dolgozom,
Inkább ferleiblim hordozom,
Ferleibli-szija vállamon,
Ugy ballagok a városon.

Herberg-fater gyujts világot!
Van-e kökényszemű lányod?
Ha nincs kökényszemű lányod,
Aludjon el a világod.

"Van egy ilyen levél, amelyet egy lakatossegéd írt.
A szabadság kitörésekor a vándorútján Keszthejre ér-
kezett és ott beállt a Kossuth hadseregébe és Vilá-
gosik végigharcolta. Innét Mohácsra érkezett és itt
családot alapított. A levélről fényképet készítették,
és elküldöm Marcaliba"-/Ui. akkor még ott dolgoztam; de
sajnos a levelet nem kaptam meg az idős adatközlőtől/.

Dombóvár/Nagyberki/, elencsér Sándor, 1896.

/deszkások nótája/

Már én többé, már én többé
Turpás-gyerek nem leszek,
A kezembe, a kezembe
Turpásdeszkát nem veszek,
Mert a deszka fölöttöri a kezemet,
Wiant Miska szidja az Istenemet.

Tapsony,

(Kubikus-nótál).

Leftél a Kubikus-kavali partján,
Roz máh van rajta, roz balacs a talpán fókán.
Öpöz Kubikusé, masojegre mondja,
Péint baró puler, mév jár ij roz rongha.
Öpöz baraboné, se emdéléje rajta.
Ari péint baró, mind maga hangyalja.

Szófó, Nagy János, 1893.

Megfogadtam, Berzencének lakossa nem leszek,
" elmegyek én Kapozsvárra, ápolóné leszek,
Megkerülöm az ágyokat sorába, sorába,
Megtalálom a babámat, meghalok utánna.

Felmegyek én Budapestre, kertész kislány leszek,
Elmegyek én Budapestre, kertész kislány leszek,
Este, reggel öntözöm a teljes rezedavirágot,
Hazamöggyeg, ölelem a drága jó anyámat.

Berzence, Horváth Györgyné, 1913.

Nincs is annál betyárosabb élet,
Amejjik lány kocsislegényt szefet,
Kocsislegén kiáll a kapuba,
Ölelj babám, nincs még kilenc óra.

Annál sincsen betyárosabb élet,
Amej legény varrókislányt szeret,
Varrókislán zörgeti a gépet,
Huzz rá cigány, ez a betyárélet!

Annál sincs ám betyárosabb élet,
Amej kislán kovácslegényt szeret,
Kovácslegén pengeti a vasat,
Gyöngye a babám szive, maj meghasad.

Ádánd/Mindszenkállya/, Hovtáh Ferencé, 1910

Fölkelt már keletre a vörös, bíbor hajnal,
A hálóm tellik gúnygpikelej hellal,
Gyöngypikkejes, gyöngy a kedvem tőle,
Az én galambomnak viszek majd belőle.

Mikor leszáll a nap az ég peremére,
Csókot hint a Balaton vizére,
De én azért mindezt nem bánom,
Az én galambomat elveszem a nyáron.

Siófok, Borbély János, 1904

Kint a pusztán halászlegény vagyok én,
Minden éjjel aranhalat fogokm én,
Kiesett az aranyhal a ritka hálóból,
Én is kiestem a babám karjából.

Túl a Tiszán halászlegény vagyok én,
Aranhalat jaj,de rátkán fogok én,
Kiesett az aranhal a ritka hálóból,
Én meg babám két ölelő karjából.

Bodrog, Kiss Gyula, 1919, Takács József, 1903

Ej, te kislány, de lobogós a szoknyád,
Talán bizon mindig este veszed rád?
Este bizon, mert halász az én babám,
Nappal halász, este jön el énhozzám.

Nappal fogom a sok halat az allán,
Este várom a rózsámat a partján,
Ladikomat ringatja hal, a Zala vize,
Gyere rózsám, ülj bele az ölembe!

Vörs, Simon István, 1895.

Édesanyám sokszor intett a jóra, a jóra,
Hogy ne menjek, hogy ne menjek én a Kisbalatonra,
Kisbalaton vizén ott uszik egy nagy harcsa,
Gyere kedves kisangyalom, ülj bele a karomba.

Édesanyám sokszor intett a jóra, a jóra,
Hogy ne menjek, hogy ne menjek én a Kisbalatonra,
Nem hajoltam az édesanyám szavára/de/szavára,
Azért lettem halászlegény szerető babája.

Tisbalaton tiszta vizén szálldogálnak a kócsák,
Jere kedves kisangyalom, estére ki hozzám!

Ha még egyszer beülnél hajómba, ladikomba,
Boldog lennék, boldog lennék a te karjaidba.

Megköszönöm kedves babám, hogy kijöttél hozzám,
A te piros szép orcádat még egyszer megcsókolnám,
A hálót beeresztem a vízbe, de/ a vízbe,
Szép szerelmünk megmaradjon örökre, de örökre.

Vörs, Simon István, 1895.

Kisbalaton vizén uszik egy százkilos nagy harcsa,
Kedves,édes rózsám,ülj bele az én ladikomba,
Kisbalatony tiszta vztét szédvága a százkilos harcsa,
Kedves édesbabám,ölelj át engem két karodba.

Vörs,Simon István,1895.

Nincs szebb állat a kisbáránynál,
Nincs szebb lány a varróleánynál,
Varrókislány csak pörgeti a varrógépet,
Látod-e babám,ez ám a gyöngyélet.

Zsalugáteros az ablakom,
Az allatt sétál a galambom,
Nyisd ki babám,nyisd ki zöldre füstött kapudat,
Ereszd be a te galambodat;

Szolgalegény inget varratott,
Varrólánynak szerelmet varrott,
De az édesanyja nem akarja engedni,
Ha egy szegény legényt szeretni.

Eresz alatt fészkel a fecske,
Én utánam legény,ne gyere,
Megmobdtem már néked harmincháromezerszer,
Az anyám nem néked nevelt fel.

Nagyberkiban énekelte Gelencsér Sándor/1896/Varga
Sándornak.

Nem füstöl a csurgói gyár kéménye,
fehér galamb szállott a tetejére,
Ösmertelek fehér galamb ki voltál,mi voltál,
A szeretóm hirhórdója te voltál.

A csurgói állomásom keresztül,
Tizenhárom fehér galamb átrepül,
Tizenhárom fehér galamb nem páros,nem páros,
Énutánnam szép kedvesem ne járj most.

Csurgó,Borbély Teréz,1913.

/gyári dalok/

Reggel hatkor megyek a kendergyárba,
Az édesanyám sirva nézett utánnam,
Sirhatsz anyám, sirba dönt a kisszőcsényi kendergyár,
Sirba dönt egy kökényszemű barna lány.
Leégett a kisszőcsényi kendergyár,
Benneégett tizenhárom barna lány,
Verd meg Isten azt a jó édesanyát,
Ki a kendergyárba adja a lányát.

Nem füstöl a tőzegtelep kéménye,
Fehér galamb szállott a tetejébe,
Tizenhárom fehér galamb ki voltál, mi voltál,
A szerelem elrontója te voltál.

Szőcsénypuszta, Nagy Józsefné, Szabó Ilona, 1911.

A marcali állomáson keresztül
Tizenhárom fehér galamb átrepül,
Tizenhárom fehér galamb nem páros, nem páros,
Én utánnam barna legény ne fárodj.

Nem füstöl a tőzegtelep kéménye,
Fehér galamb szállott a tetejébe,
Ismertelek fehér galamb, ki voltál, mi voltál,
A szerelem elrontója/hirhordója/te voltál.

Még azt mondják, nem kapok énna szeretőt,
Pedig kapok minden ujjamra kettőt,
Elég széles ez a major határa, határa,
Terem legény minden kislány számára.

Szőcsénypuszta, Dongó Györgyné, 1926.